

LÁ THƯ MỤC VỤ

Nhóm Mười Hai là nhóm nòng cốt, là những người thân tín được Chúa Giêsu chọn để tiếp nối Chúa rao giảng Tin Mừng Cứu Chuộc đến cho muôn dân, đến với mọi miền trên thế giới. Sau một thời gian được Chúa dạy dỗ huấn luyện, các ông cũng đã đủ nghị lực, đủ bản lĩnh để ra đi thực thi sứ mạng tông đồ. Một điều rất quan trọng là Chúa trao cho các ông quyền trừ quỷ, và có thể tự lực, tự sức để đối phó với mọi tình huống xảy đến.

Trước khi Chúa sai các ông lên đường thực thi sứ mạng truyền giáo, Ngài căn dặn các ông không được mang bất cứ thứ gì đi đường, nghĩa là khi ra đi rao giảng Tin Mừng các ông cần phải có một

thái độ rất gần gũi, gắn bó mật thiết với Chúa, không được sao lãng và luôn chú tâm vào công việc đã được trao phó. Ma quỷ nó rất tinh vi và luôn rình mò mọi sơ hở của các ông để tấn công, cho nên những lời căn dặn và hàm ý của Chúa là kim chỉ nam cho sự bắt đầu sứ mạng của các ông. Đây là một sự tập luyện để khi không còn Chúa, các ông có thể đứng vững trên đôi chân của các ông, và xác tín sứ mạng của các ông đã được Chúa tuyển chọn để xây dựng Giáo Hội của Chúa sau này.

Trước mặt các ông là một bầu trời bao la, không nơi đâu là nhà, không nơi đâu là chốn dừng chân, mọi nẻo đường là con đường phải đi, không có lựa chọn con đường tốt, con đường thênh thang, con đường ngay thẳng để tiến bước. Cho dầu các ông bước đi trên con đường sỏi đá gập ghềnh chông gai, các ông cũng phải tiến bước, không được tròng chân. Tin Mừng được rao giảng đến từng nhà, từng con người, từng góc ngách tâm hồn, nên từng bước chân của các ông đi qua, cũng cần phải in hình bóng của Thầy mình, từng con đường các ông tiến bước, cũng cần gieo những hạt giống đức tin, để mai sau trổ sinh hoa trái, và từng căn nhà các ông bước vào cũng được chan hòa ấm áp tình người, tình Chúa để sự bình an của Chúa được cư ngụ. Khi tâm hồn họ giá băng cứng lòng, các ông trở nên ngọn đuốc sưởi ấm bằng chính Tình Yêu Thánh Thần, chỉ có Ngài là Đấng có thể làm thay đổi bộ mặt trái đất, bộ mặt tâm hồn giá băng nguội lạnh.

Sứ mạng của các ông không chỉ rao giảng Tin Mừng, loan báo nước Thiên Chúa đang đến gần, mà còn sống Tin Mừng đó một cách cụ thể bằng chính lời rao giảng của mình. Từ đó những người lắng nghe lời rao giảng, nhìn thấy sự thành tâm vui vẻ xuất phát từ trong tâm hồn của các ông, họ mới cảm nhận được thông điệp mà các ông loan truyền, họ mới có thể tiếp nhận Giáo Lý mới, từ bỏ đức tin cũ mặc lấy một đức tin mới, một Tin Mừng mới, thay đổi nếp sống cũ để tiếp nhận nếp sống mới như rượu mới đổ vào bầu da mới, như vải mới vá vào chiếc áo mới. Một điều quan trọng khi các ông đi rao giảng các ông không nên thỏa mãn tự đắc vào khả năng của các ông, các ông nên cậy dựa vào Thần Chân Lý hướng dẫn, để các ông biết nói gì, biết làm gì. Các ông cũng không nên đóng đô ở một chỗ khi gặp thành công, các ông nên

đi đến mọi nơi để rao giảng, vì nơi nào cũng cần được rao giảng.

Người môn đệ của Chúa cần can đảm, cần trang bị mọi hình thức, mọi tư tưởng, và chuẩn bị một đời sống nội tâm, thật vững chắc. Sứ mạng tông đồ rất nhiều khê, không đơn giản chỉ đi giảng đạo, mà còn đi vào mọi góc ngách cuộc sống thế gian, nói lên mặt trái của xã hội để giúp cho con người hoán cải, tìm lại con đường chân lý sự thật. Cho nên sứ mạng của người môn đệ của Chúa là dám đi vào vùng tăm tối tội lỗi, làm cây đuốc cháy sáng, chiếu soi và sưởi ấm cho con người đang sống trong màn đêm tội lỗi.

Sự bình an và đơn giản của người môn đệ khi đi đến nhà của người ta, ăn những thức ăn người ta sắp sẵn, ở lại những nơi mà họ dọn cho ở, cho dù nơi ấy có cao sang sạch sẽ, hay bần cùng khó nghèo, người môn đệ phải thích nghi đúng với hoàn cảnh của họ, để tạo nên một không gian thật bình an, chan hòa tình thương. Một điều cấm kỵ, người môn đệ của Chúa khi đi đến đâu đừng tỏ vẻ mình là trung tâm để người ta chú ý tán dương, nhưng cần phải rất tế nhị khiêm nhường. Người môn đệ của Chúa cần biết phân biệt và chấp nhận mọi thái độ của con người để nhẫn nhịn tạo cơ hội cho họ hoán cải và đón nhận Tin Mừng mới.

Các môn đệ ngày xưa Chúa chọn là những người rất bình thường, những ngư phủ hằng ngày dãi nắng dầm mưa, bán mặt cho biển, bán lưng cho trời, đen đui khô cằn què mùa. Ấy thế mà các ngài nay trở thành những nhà trừ quỷ, trở thành những nhà thuyết giảng, trở thành bác sĩ chữa lành bệnh nhân. Các Ngài không bao giờ nghĩ rằng đi theo Thầy Giêsu, mình lại trở thành người có uy quyền trong lời nói, có sức mạnh trong việc làm, có Thần Khí trong hành động. Nhưng các ngài vẫn luôn nhớ đến lời căn dặn của Thầy khi ra đi rao giảng Tin Mừng, được sai đi như chiên con ở giữa sói rừng, nhưng đừng lấy thế mà nản lòng và sợ hãi, vì Chúa có luôn bên cạnh đồng hành giúp đỡ. Vì thế, khi các ông lên đường rất thanh thản nhẹ nhàng, không chút cậy dựa vào khả năng riêng của mình, hay vào những phương tiện trần thế, nhưng luôn biết cậy dựa vào Thầy, vì Thầy là Con Đường, là Sự Thật, và là Sự Sống.

Lạy Chúa, thế giới thì quá bao la, mà chúng con thì quá nhỏ bé, bước chân của chúng con còn quá sai lạc, cánh tay của chúng con còn quá ngắn, đôi mắt của chúng con còn quá mờ đục, tai của chúng con còn quá u mê, miệng của chúng con còn quá lười biếng, trái tim của chúng con còn quá lỗi nhịp, và đức tin của chúng con còn quá non yếu. Nhưng xin Chúa biến đổi, hướng dẫn và dạy dỗ chúng con như Chúa đã biến đổi dạy dỗ các Tông Đồ của Ngài năm xưa, để chúng con cũng biết chia sẻ Tin Mừng, với niềm vui hoan hỉ như thể tìm thấy kho báu được cất giấu trong thửa ruộng, và xin cho chúng con cũng biết lên đường như các Tông Đồ với một tâm hồn nhẹ nhàng thanh thoát và bình an.